

במ:

עין משפט
גר מצודה

ה'תשנ"ח
ב' תמוז

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

תום' ימים

[illegible]

שפלה וכלל הנהגתו
הוא כזה שיש לו חוקים
ולא יחזיק כלל בזה
הענין. והוא כזה שיש
לו חוקים ולא יחזיק
בזה הענין.

(ח) ש"ס כיון שנתחדשו, (ז) ש"ס חללון, (ו) ש"ס חסי להו, (ד) ש"ס חססנו להו.

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

ן פטור ומפרט טעמא בגמ' (שם סד.) דבזמן
זמנים ומאי אליטריך להבוא טעמא תיפוק
פקולין הן כיון דשטתן בזמן פסח דהוי
כי היכי דפטור ההם פסח ששטתו במועד
זמנא פקול

77שנשנש

נהדרה ונהדר ונקמצה בימא הוא תני לה
והוא אמר לה כלי שרת מקדשין אפילו שלא
בזמנו מותיבי ^אזה הכלל כל הקרב *ביום קדוש
ביום וכל הקרב בלילה קדוש ^בבלילה ^אוכל
הקרב בין ביום ובין בלילה קדוש בין ביום
ובין בלילה קתני מיהת כל הקרב ביום קדוש
ביום ביום אין בלילה לא דילמא אינו קדוש
ליקרב אבל קדוש ליפסל מתיב רבי זורא
^אסידר את הלחם ואת הבויכין אחר השבת
והקטיר את הבויכין בשבת פסולה כיצד
יעשה יניחנו לשבת הבאה ^אשפילו עמדה
על השלחן ימים רבים אין בכך כלום ואמאי
תקדוש ותיפסל אמר רבא מאן דקא מותיב
שפיר קא מותיב ואבוח דר' אבין גמי מתניתא
קאמר וקסבר ^אלילה אין מחוסר זמן יום
מחוסר זמן כי ממי בי שמיש תקדוש ותפסול
אמר ^ארבינא שקדם וסלקו מר וזמרא ואיתימא
רב אשי אמר אפילו תימא בשלא קדם
וסלקו כיון שסדרו שלא כמצותו נעשה
כמו שסדרו הקוף: זה הכלל היה במקדש:
בשלמא רגלים משום ניצוצות אלא רדים
מאי טעמא אמר רבי אבא זאת אומרת
מצוה

ט בצבירות
אכולו בכורים שאין נאכלים אלא לנהנים
מבורה קדש דמשמע פסח ממש שנימנן
אמר בפרק האשה בפסחים (דף פח:) גבי
הן ונמלא יצלת באחד מהן כו' דפטורים
אלא אפשר ופרץ ליימי פסח ולימני שנלמים
ואפילו פסח שני ומנייה בחר תמיד דכתיב
ראשון ועוד דלא חשיב להא' התם בפרק
בבבירים שבין ראשון לשני וא"כ אלא אפשר
דכתיב תמיד שן כל היעדרים וליכא למימר
יש בו כרת ודמי עשה דהשלמה ליום א'
ששט (שם נט.) דהא ליכא הכא כרת דבכל
יומר שמא הוא מן הרוב שבכר ילאו ומיהו
תמיד קדש דמי' למחילה אסור מלזווייתא
לאקדומיה לתמיד כיון דלא כתיב בערב
שעמא דקדשה ראשון קרב אלא התמיד
ד' בו בערב ובין ראשון לערב אלא נאמר
פסח שני הי מנייניה דבעי קדים ועבד
ידי דברים שבין ראשון לשני י' לומר תא
דאיכא למ"ד (שם דף ג.) חייב כרת על
לא' דפרי' (שם טו) נשים בראשון חובב בשני רשות
לדפרי' ימים ולימני:

א וכו' בלי שרת מקדשין שלא בזמנו.

קדשי שלא בזמנו והא לא קמני אלא נקמא
 ויהי תחא לביה השריפה אבל משום
 ו לא אז קמור שפיר ולא וז בלבד דכתיב כי
 אלא אפילו נקמה קדש הקומן בליה דלא
 נעמי ליה דפטי פטורא וז דהקטור קומן
 והקטור היינו השפיר ומיהו נקמה דחך
 ונקמה בליה ופרך ונהדר הקומן לדור
 וש כלי וקי"ל בלא נקמה נמי תחא לביה
 השחר אבל תחתא דנקמה בליה תחא
 לעיל כיון שחדשו שלא קמלו נעשה כמ
 תחא בליה וזי אלא דחך וזי

[illegible]

והוא אמר לה הרי חירוצא מדעמו: כלי
קומץ טעון מתן כלי וכיון שקידש הקומץ
היות טבל במנחה שלא נקמא ועל כרחיה
נך הוי שירים: כל הקרב ביום. כגון
המנחות (ב) והלזונה והדם וההטווח:

קדוש. בכלי שרת ציור ויסקד קדוש

קדוש. בכלי שרת ביום ויקדש קדושת
הגוף: כל הקרב בלילה. כגון
מנחת נסכים דלחם מר (ומנחת מד):
ומנחתם ונסכיהם אפילו בלילה:
קדוש. בכלי שרת קדושת הגוף אם
נמנו בן בלילה: קטני מילה כל
הקרב ביום קדוש ביום אבל בלילה
לא אינו קדוש: ליתר בלויים כשר

לוקרד חל קדוש להיות מוכשר באתה
קדושה ליפסל בטבול יום ובמחוסר
כפודים אם נגע זו ובינא אם יא
ובלינה אם לן וזו גם היא נפסלה
בלינה דק"ל בוצחים (דף פו.) עמוד
השחר עושה ליה ונפסלה קמינא
לינה שאין חוזרת עוד לטבול;
פסול. שלא נסדרה בשבת לעמוד
שם שבעת ימים כמשפטה והרי היא
מחוסרת ומן "ל"ג פסולה היא
מסקנא דשמעתין אל חשיב סידור
יום ראשון סידור אלא כסידור הקוף
ובמניח בקופסא דמי ולמה יפסול
הלחם בהקטרת הציונין ויהא לא
קידש השתלן ללחם כלל אלא?
בשבת הבאה ויחזור ויפטרנו והבי

יש תקנה לדבר זה"ג גרים בפירוש

ר"ח איס רומי ממזב יורא בור
 יעשה וכו' ויבטחא הוא דנקוט אע"ג
 שרגעילי נפשות יצא בזיוין אחריס ויסדר
 אמו. על השמן עד שנת הבאה: **פירוש**
 דשין שלא בושמו לנפסל ויקלח השלחן את
 כסדרו שלא בזמנו: **אמר רבא האי**
ואבסו דרבי אבין. דמוחבי ליה מנייה
 אמר דמימא דליחויבא אלל מנחמא תנא
 בו דמימא אלדדי ונתיניבו האי קסבר
 לא הוי חסרון זמן הואיל והימא ראייה
 הלכך כלי שרת מקדשין הקומץ בלילה:
 שזין זמנו היסוד עד ממחר והרי הוא
 חסרון זמן ויכש וכו' שזין זמנו לקדש עד
 שש. דלילי שנת שריא ראייה לקדש ממחר

יולה אין מחוסר זמן ותיפסל מעוס סידור
שקדס ופיקו. סמוך לחשיבה ערב
זמן: נעשה כמו סידורו בקוץ. שלא
ליל שבת עד הלחם בשעה שחור מחוסר
זמן בלילה ולחם שנשדר בליל שבת דלאו
סל יי (ויעתה בשבת כשמגיע זמן עריכת
שחיית ויסקל ויסדר שנית) וכשמגיע
עד שישלכנו ממנו יחזור ויסדרנו:
מלוח

תא שיקדש הקומץ אי"כ נוסף נמי וימלא
מירן תא לביה השריפה וי"ל אי מיר
אפילו מליקא ולא מיעביט מליקא דדמיא
תא לביה השריפה אבל אי הוה אמרינן
יה לעולה למנחה וגו' וכתבי בתריה ביום
אשרי דרובא לימורד לא תא תקדש הקומץ
עין ביון דהמנחה נתקדשה בכלי נפסלה
וי"ל אי לא נקמא לא תא לביה השריפה
עי עיבור אורח: **בבב** שפירדו הקוף.
התם נמון לקדש שכסבור היה שזו
לא כמזוה נעשה כמו שפירדו הקוף:
מזה

ק שתי האדם רבי יהודה סבר בחול אשכחיהו דקאפו ליה
 ויהי לנפס דלחיות שבת בלשמייהו ואין נפסל בגינה הלא כיון
 כהם שאלם קורבני דעזרי לאפות מערב שבת נכדן שבת
 וכן רבי: כל המישר גרלי טעון עיולה. נכדן השמש
 מ לערה מן פסחין דנפלו זה גרין עיולה אלז קידוש
 ורגלי אלז מעלי מן און זה דבר מואיל מן כך דלמר
 שטעלי סבי יבול אלז פסח מערי עזרי:

מסורת הש"ס

(א) תמורה יד. | מנחות ק. |
(ב) מנחות ל. ק. | (ג) | זבחים
פז. | (ד) | סנהדרין ט. | יש"ע |
(ה) | במנחות ק. | איחל רבא |
(ו) | ל"ל מתניתא | (ז) | רש"י ישן |
(ח) | ס"ח ל"ג | (ט) | שם לא |

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה אלא ע"ה
הערה שנתלקה וכו'. והא
דפריך והא אין מביאין קדשים
לזית הססול. ע"ן חסנה לחך
פ"א ה"ג מה"ל ממדין
ומוספין

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

[illegible]

ס' ישנים (המסע)

[illegible]

לדבר הזה. בדרך חול קאפסיתו ליה אף
אין זמט אלא בשבת אין נפסל
ר שדיני לימט בכלי שרת מיד
המקדש מירי והולך לנסך
ים היינו טעמא דמיסך רגליו
סות (דף כג:) דאשילו בשעה